

givet for dem, der søge Understøttelse, er uheldig. Tidligere var Forholdet det, at man skulde søge Understøttelse fra det Sted, hvor man havde hjemme, medens man nu søger Understøttelse fra det Amt, hvor man har opholdt sig det sidste Aar. Den Maade, man nu har indført, den sidste Metode, har virket meget uheldigt med Hensyn til Fordeelingen Landet over. Jeg mener ikke at behøve at gøre andet her end blot at henlede de to vedkommende Ministres Opmærksomhed paa den Sag. Det er den ærede Indenrigsminister og den ærede Kultusminister, det drejer sig om. Jeg vil altsaa blot henlede de ærede Ministres Opmærksomhed paa, at her er nogle Ulemper, som vistnok let ville kunne rettes fra Ministrenes og Amternes Side.

Jeg skal derefter gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, som have været henvendte til mig. Den ærede Finansminister mente, at jeg havde regnet ham et Par Millioner til Gode i Forbruget af Statens Midler. Jeg skal naturligvis ikke strides med den ærede Finansminister derom; det vilde have gjort mig meget undt, hvis jeg skulde have gjort ham Uret og nævnt et for stort Tal, medens Forholdet nu er det, at det Tal, jeg nævnte, efter den ærede Ministers Formening var et Par Millioner for lille. Med Hensyn til Balancen skal jeg tillade mig at sige, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa man nu opgør Balancen, er yderst utilfredsstillende. Det, at man opstiller paa Balancen ordinære og ekstraordinære Udgifter, er efter min Formening saa temmelig hen i Vejret. Jeg vil gaa et betydeligt Skridt videre end den ærede Finansminister, idet jeg vil sige, at ikke blot burde adskillige ekstraordinære Udgifter staa paa det ordinære Budget, men jeg vil gaa saa vidt at sige, at de allerfleste Udgifter, der staa opførte som ekstraordinære, i Virkeligheden burde staa paa det ordinære Budget. Det var ogsaa den Betragtning, der ledede mig til forleden Dag at spørge, hvorpaa ærede Medlemmer støttede den Betragtning, at der var en Million at disponere over. Det er jo saaledes med de ekstraordinære Udgifter, at man ikke kan regne dem for ekstraordinære, fordi de kun komme en enkelt Gang. Tager man for Eksempel Udgifter til Jærnbaner, saa siger man jo nok der, at det er en ekstraordinær Udgift, der kun kommer den ene Gang, naar man for Eksempel udvider en Stationsbygning. Men man maa huske paa, at der er noget, der hedder Udvikling, og Udviklingen paa Jærnbanevæsenets Omraade viser, at ganske vist bliver den enkelte Sta-

tion kun anlagt en Gang, men hvert Aar kommer der nye Stations-Anlæg og Udvigelser, saa man maa sige, at der ordinært hvert Aar for Staten medgaar ikke ubetydelige Beløb til Opførelse af nye og Udvikelse af ældre Stationsbygninger o. s. v. Det er noget, som jeg tror, har sin Rigtighed ogsaa paa en stor Mængde andre Omraader, og den ærede Finansminister vilde derfor vistnok gøre sig meget fortjent af vor Finanslov, hvis han vilde faa alle disse Udgifter, der i Virkeligheden ere ordinære, men staa paa det ekstraordinære Budget, førte over paa det ordinære Budget; man vilde derved komme bort fra megen Illusion med Hensyn til den Status, man har i Statskassen. Den ærede Finansminister foretrak at give en Opgørelse for 17 Aar i Stedet for at give den for de 7 Aar, om hvilke der blev talt, blandt andet af det ærede Medlem for Nørre Sundby (Lutein), og som jeg ogsaa nærmest tænkte paa. Jeg forstaaer meget godt den ærede Finansministers Interesse i at benytte et Tidrum af 17 Aar i Stedet for af 7 Aar. I de første 10 Aar havde han jo en virksom Kontrol ved sin Side; da udgav han ikke andre Penge end dem, som vare bevilgede af Rigsdagen, men i de sidste 10 Aar har han alene staaet ved Kassen, og derved er det store Misforhold fremkommet imellem Tiden for 1885 og efter 1885. Jeg tror, at hvis man skulde bedømme den ærede Finansministers Styrelse og navnlig hans Omsorg for Statskassens Vel, saa vil man med Rette særlig holde sig til de sidste 7 Aar, hvor den ærede Minister paa eget Ansvar har handlet med Statens Midler uden at tage Hensyn til Rigsdagens Votum. Yderligere skal jeg ikke sige om den Ting. Jeg tror navnlig nu paa det fremstredne Stadium af Forhandlingen, at det vilde være urigtigt at stille en Hækket Tal op baserede paa de sidste 7 Aar imod dem, som den ærede Minister har opstillet, gældende for 17 Aar.

Jeg kommer saa til de Bemærkninger, som synes at have vakt — jeg vil ikke sige Opsigt, men dog en vis Interesse, og som have været knyttede — ikke særlig til mig personlig, men nærmest til ærede Medlemmer, som jeg regner for mine nærmeste Meningsfæller. Der har jeg jo været Genstand for særdeles megen Velvilje; jeg kan ikke andet end paastønne det, det er jo altid rart at være mellem æltsværdige Mennekter, og naar jeg hører, at det ærede Medlem fra Nørre-Sundby og nu det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) have faaet saameget tilovers for mig, saa kan det selvfølgelig kun glæde mig. Det er jo rart at være vel set blandt sine